

Wacław Fijałkowski

Orzeczenie Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej w X z dnia 15 czerwca 1974 r. (KD 5)

Palestra 21/10(238), 95-96

1977

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

7. Następnym zagadnieniem jest kwestia odpowiedzi na pytanie, jaką treść ma mieć postanowienie sądu w sytuacji, gdy zachodzi jurysdykcja konieczna sądów polskich w części dotyczącej majątku ruchomego znajdującego się w Polsce. W szczególności idzie tu o ustalenie, czy konieczne jest wyraźne określenie w postanowieniu, że stwierdza się nabycie spadku w części dotyczącej ruchomości znajdujących się w Polsce. Otóż wydaje się, że nie będzie konieczne wymienianie poszczególnych ruchomości znajdujących się w Polsce, lecz wystarczy umieszczenie klauzuli, iż postanowienie dotyczy wyłącznie ruchomości znajdujących się w Polsce, przy czym decydujący w tej mierze będzie moment otwarcia spadku.

8. Na koniec stwierdzić należy, że

z uzasadnienia głosowanego orzeczenia nie wynika, czy rewizja nadzwyczajna została wniesiona po upływie sześciu miesięcy od daty uprawomocnienia się orzeczenia. Wydaje się jednak, że wpływ tego terminu nie stałby na przeszkodzie uwzględnieniu rewizji nadzwyczajnej, albowiem orzecznictwo Sądu Najwyższego¹⁸ przyjmuje, że naruszenie interesu PRL ma miejsce m.in. w razie błędnego uznania braku jurysdykcji krajowej; wiąże się to bowiem z pozbawieniem możliwości uzyskania wymiaru sprawiedliwości od właściwego sądu. W innym zaś orzeczeniu Sąd Najwyższy stwierdził, że „orzeczenie uniemożliwiające uregulowanie praw do spadku zgodnie z wolą spadkodawcy narusza (...) interes Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej”.¹⁹

Jan Ciszewski

¹⁸ Por. tezy orzeczeń opublikowane przez J. Jodłowskiego w pracy: Orzecznictwo Sądu Najwyższego w sprawach cywilnych z elementem zagranicznym oraz zestawienie literatury z zakresu międzynarodowego prawa prywatnego i procesowego, Biblioteka PALESTRY, 1976 (pod art. 421 § 2 k.p.c., poz. 1-4, str. 63 i 64).

¹⁹ Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28.II.1976 r. III CRN 303/75 (nie publ.).

Z ORZECZNICTWA WOJEWÓDZKICH KOMISJI DYSCYPLINARNYCH

ORZECZENIE Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej w X z dnia 15 czerwca 1974 r. (KD 5/73)

Rozliczenie za zastępstwa substytucyjne powinno nastąpić między zespołami adwokackimi. Zwracanie się do wdowy po zmarłym adwokacie o spowodowanie w zespole adwokackim uiszczenia należności jest niewłaściwe i sprzeczne z godnością zawodu i obowiązkami zawodowymi adwokata.

Wojewódzka Komisja Dyscyplinarna w X orzeczeniem z dnia 15 czerwca

1974 r. uznała adwokata Y za winnego tego, że w liście z dnia 5.III.1973 r., skierowanym do wdowy po adwokacie b. członku Zespołu Adwokackiego zażądał, aby spowodowała uregulowanie kwoty 400 zł przez Zespół Adwokacki za zastępstwa jej męża, przy czym kwota ta mu się nie należała, czyli przewinienia dyscyplinarnego przewidzianego w art. 93 ust. 1 ustawy o u.a. z dnia 19.XII.1963 r. (Dz. U. Nr 57,

poz. 309), i za to z mocy art. 94 ust. 1 pkt 2 cyt. ustawy wymierzyła mu karę nagany, obciążając go zarazem zryczałtowaną opłatą w kwocie zł 600.

zając go zarazem zryczałtowaną opłatą w kwocie zł 600.

Z uzasadnienia:

Obwiniony członek Zespołu Adwokackiego w piśmie z dnia 5.III.1973 r. skierowany do wdowy po adwokacie b. członku Zespołu Adwokackiego w M. domagał się za jej pośrednictwem zapłaty przez Zespół Adwokacki kwoty 400 zł za zastępstwo jej męża. W toku postępowania dowodowego przed Wojewódzką Komisją Dyscyplinarną zostało ustalone, że wszelkie należności z tytułu zastępstwa substytucyjnego zostały już rozliczone i że obwinionemu nie należy się kwota 400 zł z tego tytułu, a ponadto że zlecający substytucje obwinionemu był szczególnie skrupulatny w rozliczeniach za zastępstwa substytucyjne.

Wszelkie rozliczenia za zastępstwa substytucyjne powinny być dokonane wyłącznie pomiędzy zespołami adwokackimi, dlatego też wystosowanie takiego listu do wdowy po zmarłym adwokacie jest naruszeniem godności i obowiązków zawodowych adwokata, a poza tym wywołało ono niesmak i uzasadnione oburzenie adresatki.

Przy wymiarze kary dyscyplinarnej wzięto pod uwagę poprzednią karalność obwinionego oraz szkodliwość jego działania i dlatego wymierzono mu naganę jako karę współmierną do zawnienia.

Opracował *adw. Wacław Fijałkowski*

PRASA O ADWOKATURZE

W opublikowanym w „Gazecie Prawniczej” (nr 15 z dnia 1 sierpnia br.) wywiadzie udzielonym przedstawicielowi Redakcji tego czasopisma red. Józefowi Klimkowi przez prof. dr Marię Lipczyńską (publikacja nosi tytuł *Ochrona praw osobistych*) poruszono wiele interesujących zagadnień dotyczących oceny obowiązującego prawa i jego funkcjonowania w dziedzinie prawnokarnej ochrony praw osobistych. Chodziło m.in. o odpowiedź na pytanie, czy sposoby uzyskania zadośćuczynienia w związku z naruszeniem dóbr osobistych obywatela w drodze sądowego procesu karnego (istnieją też — jak wiadomo — możliwości uzyskania tego zadośćuczynienia w drodze procesu cywilnego) są dostatecznie dostępne i efektywne, zwłaszcza gdy postępowanie karne ma się toczyć w drodze prywatnoskargowej (ściganie z oskarżenia prywatnego). W toku przeprowadzonego wywiadu prasowego kilkakrotnie wypłynęła sprawa udziału i roli adwokata w postępowaniu prywatnoskargowym. Na pytanie interlokutora, jakie uwagi mogłaby podać prof. M. Lipczyńska ze swej dawnej praktyki adwokackiej czy też z przeprowadzonych później naukowych badań tej praktyki na temat trudności, jakie napotyka oskarżyciel prywatny, nawet gdy ma fachowego pełnomocnika w zbieraniu dowodów — padła następująca odpowiedź:

„Jest rzeczą naturalną, że oskarżyciel prywatny nie ma takich możliwości jak państwowe organy ścigania. Musi pokonywać wiele trudności w zdobywaniu dowodów z dokumentów, uzyskiwaniu nazwisk świadków i zwłaszcza tzw. prywatnej opinii biegłych. Adwokat nie może natomiast prowadzić »prywatnego śledz-